

přiznán. Nelze však nikterak z tohoto předpisu dovoditi, že by důchod předků náležel bezpodmínečně válečnému poškozenci-předku vždy tehdy, dokud hranice ta nebyla překročena, když, jak svrchu uvedeno, jde tu o částečnou náhradu újmy, již jen nejnútnejší výživa má býti zabezpečena. Že by tato byla zabezpečena vždy a všude jen příjmem 6.000 Kč, který uvádí stížnost, nelze právem tvrditi. — — —

Č. 11,857.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Pro počátek lhůty k uplatnění samostatného nároku vdovy na důchod předků podle § 25 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. není sama o sobě rozhodna doba úmrtí jejího manžela, jemuž důchod ten byl dříve přiznán.

(Nález ze dne 16. dubna 1935 č. 14.799/35.)

V ě c: Kateřina H. ve V. proti ministerstvu sociální péče o důchod předků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním de pres. 6. září 1932 žádala st-lka u okresní úřadovny pro péči o válečné poškozence v Turč Sv. Martině, aby důchod předků, který byl poukázán jejímu zemřelému manželu Mikuláši, byl v důsledku jeho úmrtí vyplácen jí. K žádosti předložila svůj křestní list, podle kterého měla dne 19. dubna 1932 65 let, takže má býti považována za práce neschopnou. Dále předložila i lékařské vysvědčení, kterým dokazovala, že jest 90% práce neschopná a choroba její jest trvalá.

Zem. úřad pro péči o válečné poškozence pro Slov. výměrem z 10. září 1932 odmítl tuto přihlášku, ježto st-lka odvozuje nárok na důchod od syna Matouše, který padl 31. prosince 1915 a lhůta k přihlášce končila (podle § 28 zák. č. 142/1920 Sb.) dnem 31. prosince 1923, takže nárok uplatněný až dne 6. září 1932 zanikl.

V odvolání proti tomuto výměru namítala st-lka, že když její zemřelý manžel požíval důchodu předků, nemohl jí býti důchod předků přiznán. Proto její nárok vznikl teprve dnem úmrtí jejího manžela, který zemřel v červnu 1932, takže přihláška byla podána včas. Poněvadž ve své žádosti prokázala, že je starší 65 let a že jest k práci neschopnou, není důvodu k zamítnutí jejího nároku na důchod předků.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad toto odvolání st-lčino z důvodu uvedeného již v rozhodnutí I. stolice. K námitce odvolání, že st-lka podala přihlášku do 1 roku od smrti manžela, kterému důchod předků byl přiznán a vyplácen, podotkl žal. úřad, že zákon o požitcích válečných poškozenců nevylučuje přiznání oběma rodičům a že nárok st-lky na důchod předků založen byl smrtí synovou, nikoliv teprve smrtí manželovou.

Rozhoduje o stížnosti uvažoval nss takto:

Na sporu jest otázka, byl-li nárok st-lčín na důchod předků uplatněn včas ve lhůtě zákonem stanovené, pokud se týče, kdy počala běžeti lhůta ku přihlášení tohoto nároku na důchod. Stížnost zastává názor, že dokud manžel st-lčín žil, nemohl býti důchod předků zvlášť manželovi a zvlášť manželce přiznán, ježto žili spolu v jedné domácnosti a hlavou domácnosti byl zemřelý manžel. Poněvadž podle všeobecných pravidel nárok na důchod předků má býti uplatněn do jednoho roku počítaného od události, která zakládá nárok na důchod předků, vznikl u st-lky nárok na důchod předků dnem úmrtí jejího manžela a poněvadž do podání žádosti neuplynulo ještě 6 měsíců, byla podána její žádost včas.

Námítku tuto neuznal nss důvodnou.

Zákon nemá ustanovení o tom, že, když jeden z předků požívá důchodu předků, jest druhý předek z nároku na důchod předků vyloučen, naopak zákon dává nárok na důchod předků oběma rodičům padlého vojína, vyhovuje-li každý z obou podmínkám v § 25 zák. č. 142/20 Sb. stanoveným. Z ustanovení zák. tedy plyne, že pro počátek lhůty k uplatnění samostatného nároku vdovy na důchod předků podle § 25 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. není sama o sobě rozhodná doba úmrtí jejího manžela, jemuž důchod ten byl dříve přiznán. Neboť skutečnost, že jeden z manželů důchod předků pobírá, sama o sobě nevylučuje nárok druhého, jsou-li i u něho podmínky nároku toho dány.

Za tohoto stavu věci pak námitka stížnosti, že lhůta k uplatňování nároku na důchod předků počala běžeti teprve ode dne úmrtí manžela st-lčina, nemá opory v ustanovení zák. a jest proto bezdůvodná. — —

Č. 11.858.

Jazykové právo: Předpis čl. 7 odst. 1 jaz. nař. č. 17/1926 Sb., že listiny a spisy sepsané v jazyku menšinovém lze předložit jako přílohy soudům jen v ověřeném překladě do jazyka státního, odporuje zákonu.

(Nález ze dne 16. dubna 1935 č. 14.878/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7177/28, 9010/31, 11.328/33; 3144, 3145/24.

Věc: Antonín P. v D. (adv. Dr. Rudolf Traub z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V trestní věci st-le proti Dru St. pro přestupek § 21 tisk. zák., projednávané u okr. soudu trest. v Praze, prohlásil soudce při hlavním přelíčení, konaném dne 30. dubna 1932, usnesení, že se hlavní líčení odročuje k předložení originálu článku a průklepu opravy s ově-